

"Gud brukar söka upp svaga redskap"

Herre, vi trivs bra i din sårade hand. Håll hårt om oss! Krama oss så hårt att vi förlorar allt jordiskt elände, så att vi renas, så att vi flammar upp, så att vi känner oss indränkta i ditt blod! Och kasta oss sedan långt, långt bort, hungrande efter skörd, i en ständigt fruktbarare sådd, av kärlek till dig.
(Smedjan, nr. 5)

30 november

I vår familj, bland våra vänner och bekanta, och inte minst på det vidsträckta fält som världen utgör, skulle vi utan större svårighet kunna finna många andra personer som är mer värdiga än vi att motta Kristi kallelse. Enklare, visare, inflytelserikare, viktigare, tacksammare, generösare personer än vi.

När jag tänker på detta, skäms jag. Men jag inser även att vår mänskliga logik inte räcker till för att förklara nådens sanningar. Gud brukar söka upp svaga redskap, så att det syns tydligare att verket är hans. (...) Som jag sade tidigare finns det alls ingen förtjänst från vår sida, för i grunden till vår kallelse finns insikten om vårt elände, medvetenheten om att de ljus som upplyser själen – tron –, den kärlek vi älskar med – den gudagivna kärleken – och den längtan som håller oss uppe – hoppet – är gåvor som Gud ger oss till skänks. Att inte

växa i ödmjukhet är därför liktydigt med att förlora målet med Guds kallelse ur sikte: *ut essemus sancti*, den personliga heligheten.

Med utgångspunkt i denna ödmjukhet kan vi förstå hur underbar den gudomliga kallelsen är. Kristus har med sin hand tagit oss ur vetefältet: såningsmannen håller en handfull vete i sin sårade hand. Kristi blod väter, dränker in utsädet. Sedan kastar Herren vetet i luften, för att det genom att dö skall omvandlas till liv, och genom att sjunka ned i jorden kunna ge en mångfald gyllene ax. (När Kristus går förbi, nr. 3)